

Nr 1276

Av herr **Lindblad m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition nr 142*, med förslag till förmånsrättslag, m. m.

(Lika lydande med motion nr 1488 i Andra kammaren)

I förslaget till förmånsrättslag medges inte förmånsrätt för revisors arvode vid konkurs.

Svenska revisorsamfundet hade i yttrande över betänkandet bakom lagförslaget anfört bl. a.:

I fråga om revisorsarvodet kan ej anföras, att det är en i den meningen tyst förmånsrätt, att den inte i förväg skulle kunna förutses av övriga borgenärer. Till skillnad från t. ex. advokater — vilka åberopas i motiveringen — är revisorn ett i lag föreskrivet organ. Detta är ett uttryck för behovet att skydda ej bara aktieägarna i förhållande till förvaltningsorganen utan även att i växande grad vårda tredje mans intresse. Det är föga konsekvent att föreskriva revisionsskyldighet men samtidigt i de situationer, då behovet av kvalificerad revision är som störst, undandra borgenärerna och alla övriga intressenter det stöd, som revisionsskyldighet är avsedd att uppställa.

Det är i praxis klarlagt, att revisor inte är skyldig att utföra sitt uppdrag, om han har skälig grund anta att arvode ej kommer att kunna utgå härför på grund av bristande förmånsrätt. Ett flertal fall av avsägelser av uppdrag under löpande år har också inrapporterats till oss under senare års konjunkturförsvagning. I några av dessa har företagen sedermera försatts i konkurs. Man måste anta, att förvaltning i brist på fungerande revisor härigenom ofta utförts på sätt, som skadar alla intressenter.

Departementschefen anför att revisionsarbetet "i viss utsträckning" är till nytta för tredje man men att revisorn å andra sidan utövar tillsyn över styrelsens förvaltning även i aktieägarnas intresse. Följaktligen skulle prioritering ej vara tillräckligt motiverad.

Departementschefens yttrande är svårförståeligt, eftersom det vid konkursfall är just tredje mans intressen som skall träda i förgrunden. Revisor liksom konkursförvaltare torde uteslutande eftersträva att tillvarata tredje mans intressen. Vad departementschefen anför gäller en helt annan situation, nämligen det i fortvarighetstillstånd gående bolaget. Risken är ju uppenbar att en revisor, som finner att bolag är på väg att komma på obestånd, utnyttjar sin rätt att avgå om arvodet ej garanteras honom av bolaget.

Sådana garantier kan bolaget knappast lämna eftersom revisor anses

böra behandlas som vilken annan fordringsägare som helst. Följaktligen skulle det t. o. m. kunna bli tal om återvinningsrisk vid förskottering. Denna risk kan kanske anses undanröjd med departementschefens uttalande (s. 107) om förskottsmöjligheten. Klart är ändå, att det inte kan vara till nytta för borgenärerna att revisorerna i uppkommande situation av obestånd ej har förmånsrätt. Detta kan mycket väl leda till att revisor avsäger sig uppdraget, vilket han är i sin fulla rätt till.

Med hänvisning till ovanstående hemställes,
att riksdagen måtte uttala att förmånsrätt vid konkurs
skall gälla även revisor.

Stockholm den 27 oktober 1970

Hans Lindblad (fp)

Olle Eriksson (cp)

Holge Ottosson (m)